

Духовният образ на Учителя

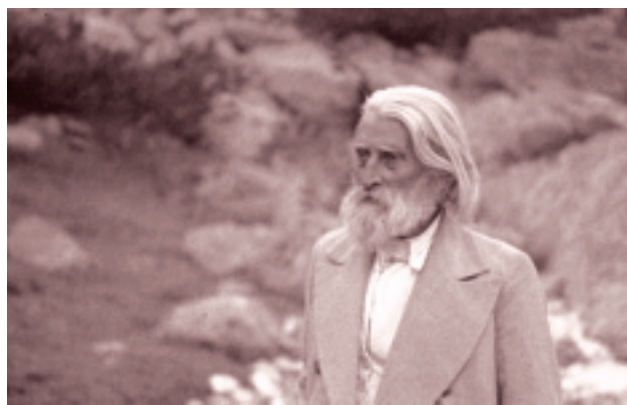
Ако един посветен ни описва Учителя, той би ни го описал приблизително по следния начин: Учителя е едно велико космично същество, което живее във висшите области на свръхсъзнанието и е в непрекъсната връзка с Бога и с Великите космични същества, и заповядва на цялото небесно войнство. Той е в хармония с цялото Небе, което стои зад него, и е на неговите услуги, и целият ад му се подчинява. Затова той е над всички ограничения и опасности и разполага със своето здраве и живот, като същевременно разполага и с живота, и здравето и на другите хора. Той е господар на живота и смъртта и притежава тайните на възкресението на мъртвите и ключа на безсмъртието. Природата го познава и му разкрива своите тайни всякога, когато той се обърне към нея. Тя задоволява всичките му нужди, когато той пожелае.

Външно Учителя беше със среден ръст, или малко над средния, с добре сложено, пропорционално оформено тяло, в кое-

то беше спазено златно сечение на древните гръцки скулптури. От цялата му фигура лъхаше живот и хармония, и цялата му фигура излъчваше светлина и топлина, с които той привличаше човешките души. Походката му беше стройна, елегантна, спокойна, отмерена, царствена, каквито бяха всеки жест и движение в него. В неговите движения, в неговата обхода нямаше нищо излишно, всичко беше спокойно, отмерено, целесъобразно и в хармония с общия ритъм на Природата и Живота. В обходата си беше приятен, любезен и естествен. Но както в обходата му, така и в целия му външен изглед и маниер имаше нещо величествено, нещо, което поразяваше, което завладяваше.

Това се чувстваше особено на беседите, където той, като седнеше на стола пред масата, озаряваше се от едно лъчезарно сияние, което го правеше подобен на изгряващото Слънце, което пръска животворните си целебни лъчи във всички

посоки, като успокоява, лекува, вдъхновява и внася ентузиазъм. Когато излизаше на беседа, Учителя се озаряваше и лицето му, както и цялата му фигура, излъчваша светлина, топлина и сила, и той представяше едновременно нещо импозантно, могъщо, силно и съ-

щевременно скромно и смирено.

С погледа си Учителя проникваше в душите и сърцата на присъстващите и отговаряше на техните болки и въпроси. Мнозина оставаха изненадани, когато заговорваше за техните болки или за въпросите, които ги интересуваха.

Учителя не държеше

сказки, но беседваше – беше посредник между Великото и малкото, представяше Великото пред малкото. Това е съдържанието на всичките му беседи. А понеже всяка идея, всяка мисъл, които идат от Великото към малкото, носят със себе си мощни сили, затова и бе-

тепно развиваше мисълта си. Словото му беше истинска музика, истинска поезия, Слово, което носи живот, светлина и сила в себе си. Затова той казва: "Всяка моя беседа оказва такова влияние върху човешките души, каквото пролетният дъжд върху изсъхналата земя."

Словото му освежава, повдига, просветява, укрепва и вдъхновява. То е истинска музика и поезия, а музиката му е магия. Когато свиреше, той сваляше на Земята небесната хармония и я обличаше в тонове, за да бъде достъпна за нас. Всяка негова песен, всяка негова музикална творба е специален метод за работа на ученика. Във всяка работа той почиваше с най-малкото и после постепенно го развиваше, докато дойде до неговата пълнота. Никога не завършваше нещата, защото творческият процес е незавършен процес, процес на вечно осъществяване.

Нищо не протичаше през неговото съзнание, без да бъде осъзнато и

обмислено. Затова той казва: "Когато употребявам известна дума, аз търся нейните вибрации, защото думите се определят тъй, както се определят слънчевите лъчи. Не може да произведете известен цвят, ако не произведете вибрациите, които му съответстват. Следователно, когато се говори за Добротелта, трябва да се произведат вибрациите на Добротелта и тогава ще се разбере и съответния смисъл на тази дума. Само така ще имате една обективна и реална истина, или истина, която се изявява в живота, защото в света има и неизявени истини."

Той познаваше дълбините на човешката душа, познаваше вътрешния мир и живот на всеки човек, и съобразно с това беше и неговото отношение към човека. Той така постъпваше с хората, че никога да не наруши тяхната свобода, никога не хвърляше сянката на своя авторитет, върху която и да е душа. Свещено пазеше той свободата на човешката душа.

продължава на стр. 2

Двадесет правила от Учителя към ученика

- Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на Вечната светлина, носителка на Любовта.
- Ученикът трябва да има винаги една права стойка на тялото си, която държи будно неговото съзнание и дава разположение на духа му за работа.
- Ученикът има винаги възможност да прави добро. Доброто е цел на неговия живот.
- Ученикът ще бъде поставен пред изкушението, за да се изпитват убежденията му.
- Ученикът бива поставян на силни преживявания, за да се кали в издръжливост и будност на съзнанието. Живот без преживявания е живот на спящи души.
- Ученикът не трябва да се смущава от формите, а да гледа духа на нещата.
- Ученикът се моли сам. Той трябва да е съсредоточен в молитвата си и да преживява думите ѝ.
- На ученика е необходимо малко съзерцание, за да може да се справи със себе си.
- На ученика е пот-

ребно малко уединение, за да уякне вътрешно.

- Няма по-хубаво нещо за ученика от чистотата! Ученикът като любя, трябва да придобива чистота. Любовта е сила, която се развива само при чистотата.
- Когато бъдеш свързан с Бога, няма да има съблазън за тебе.
- Ученикът на окултната школа не бива да допуска никакво съмнение в Божествения Промисъл. Той знае, че пътят, в който е влязъл, е прав.
- Съмнението е една задача за ученика, която той трябва да разреши правилно.
- По закона на Любовта, щом повярваш, всичко е светло за тебе. По това ще познаеш, че си в

полето на Любовта – там съмнение няма. Усъмниши ли се, това показва, че Любовта няма. В Любовта няма съмнение.

• Първият изпит, на който ученикът се поставя сам, е съмнението. Затова той сам трябва да прекара нощта на съмнението, и сам да го победи.

• Ученикът трябва да мине през съмнението. То е една област, която той трябва да мине и да премине до край. Там той ще се намери в една северо-полярна нощ – шест месеца нощ, но той трябва да разбира закона. Той трябва да я прекара, за да излезе пак на светлия ден и да се крепи през всичкото време. След като премине този период

на мрак, на вътрешно затъмнение, ще дойде прозрението, ще дойде светлият ден, ще дойде Посвещението.

• Ученикът трябва да вижда доброто навсякъде и у всекиго. Вижда ли той все престъпления, пороци и недостатъци, това е проказа в неговото сърце. Ужасно е да носиш дявола в сърцето си!

• Докато ученикът намира светлина в света, нищо не може да му се говори за Бога. Трябва да се яви отвън тъмнина, за да стане в душата светло. Само при вътрешната светлина се ражда Любовта към Великото. Ученикът не трябва да се спира на светлината в света, а да гледа светлината в душата си и нея да пазя.

• Ученикът не може да има приятелство и със света, и с Бога. Ако ученикът люби Бога, светът ще потъмнее за него, ще се скрие, ще изчезне, а той ще се намери в един друг свят на светлина, мир и радост, и там ще чуе Учителя си.

• Приятен е пътят на ученика във всичките му мъчнотии, защото е път на възлизане!

Към Нов Живот - Живот на Цялото!

Вече повече от година в братските среди се наблюдава невероятен подем в стремежа да бъдем заедно. Вярвал ли е някой преди 20 години, че например 2007 година ще има всяка седмица братска среща, която се превръща в духовен празник с небесно благословение и истинско благоволение от нас за онази обща енергия, която ни повдига и обединява в радост и животът се вдъхновява и изпълва с един реален смисъл в самата ти душа. И всяка молитва изказана с другите, дошли от всички крайща на България, е извор на един друг живот, в който Духът остава в теб, като една реалност, дни след преживяното.

И когато се връщаме към ежедневието си, в абсурдния стрес от агресия, на неудовлетвореност, недостатъчност, липса на време, средства и други важни за хората неща в живота им... Тогава именно тези срещи ни превръщат в едни носители на светлина и надежда за хората около нас и думите на Христос оживяват: *Там, където сте събрали двама или трима в Мое име, там съм и аз.* Те се превръщат в жива вода, от която пием в хармония на заедност и стремеж за онзи нов живот, който ни докосва не в сънища и мечти, а в реалност, сбъдната на поредната братска среща – някъде с приятели, на един изгрев, който ни води към Новия живот - живот на Цялото!

Ивелина Елмазова

С красотата на дъгата

Трети детски творчески форум - Търговище 2007

На 16 и 17 юни т.г. Търговище беше домакин на третия форум на детското творчество „С красотата на дъгата“. Дойдоха деца от Търговище, Русе, Варна, Пловдив, Клисурса, Шумен, Разград, Велико Търново, Чепеларе и Омуртаг. От Смолян ни гостува младият изпълнител на народни песни Тодор Иванов. Всичките 35 деца имаха чудесната възможност да се изявят като художници, певци, музиканти, поети и танцьори. За целта бяхме избрали Базата за ученически отход и туризъм, която се намира в местността „Парка“, край Търговище. Това е много красива местност закътана между предпланините на Стара планина.

16 юни, събота. Рано сутринта отидохме в базата. Имахме някои дребни довършителни работи свързани с украсата на помещенията. Бяхме като в предизпитна треска. Всички се вълнувахме от един единствен въпрос „Ще се справим ли доб-

плодове.

Втората част носеше наименованието „Цветята – моите приятели“. Това беше час за рисуване, и за да премине той по-пълноценно, бяхме осигурили цветни тебешери, пастели, темперни бои, скицици и кадастрон, и една просторна мозаечна площадка. За тези, които не харесват рисуването бяхме купили пластелини.

Третата част беше определена като музикално-поетична вечер „С красотата на дъгата“. Това беше време, предвидено за поетично творчество, инструментални изпълнения, на пиано, китара и кавал, песни и танци.

Всяка идея беше неколкостепенно обсъждана през последните два месеца. Имаше различни мнения, „за“ и „против“ някои от конкретните предложения, но надделя решението дискретно и внимателно да запознаем децата с основните правила, които Учителя препоръчва за здравословен живот. В този смисъл много коле-

Атанас Атанасов от братската група в Шумен беше приятел, съветник и учител на децата по време на часа по рисуване. Впрочем, той беше и човекът, който ни вдъхваше увереност през целия период за подготовката на форума.

Участието на Ясен Даскалов от Разград в музикалния час и на Петьо Цанов в часа по рисуване, направиха творческата работа на децата още по-пълноценна.

По време на заниманията, всяко дете получи папка с подаръци, грижливо подбрани и подготвени с много любов. Там бяха включени разделители за книги, като на всеки от тях беше записана кратка мисъл от Учителя, книжката „Аз съм българче“ със стихове на известни български поети и една малка, пъстроцветна книжка озаглавена „С цветовете на дъгата“. Чрез нея Снежана Димитрова от Търговищката група, предлагаша на децата първи уроци за работа с цветните лъчи на

През погледа на участниците

На 16 и 17 юни 2007 г. в гр. Търговище се проведе третия детски форум.

Тук два дни децата живяха пълноценно с идеи-

опит от предишните срещи в Пловдив и Велико Търново. Организаторите от Търговище бяха обмислили всичко много

Помощниците всъщност бяха много повече – на форума децата бяха доведени от своите майки, от приятели и възрастни,

те за приятелство, творчество, красота. Домакините от братската група в Търговище бяха направили всичко необходимо срещата да протече пълноценно и ползотворно. Всичко, което видях и усетих през тези дни, може най-добре да се изкаже чрез мотото на форума: „С цветовете на дъгата“. Пъстротата присъстваше във всеки един момент и във всяка една дейност. Музикално-поетичната вечер е нещо, което за пръв път виждам: изяви на децата бяха разнообразни и обхващаха всички жанрове и видове на музикалното изкуство – от класиката до естрадата и народното пеене, имаше танци – и народни, и модерни, имаше рецитации на лична поетично творчество. В продължение на повече от два часа децата пееха, свиреха и играеха.

Интересна и разнообразна беше програмата. Тук имахме вече добрия

добре. Идеята им бе да потекат процесите на сприятелияване, на творчество: музикално, изобразително, песенно, танцово и др. Още първия ден децата заучаваха песни от Учителя. Втория ден, преди закуска, децата разучаваха първите десет упражнения от Паневритмията под ръководството на Ясен Даскалов. След това разгледахме останките от древния град Мисионис, за който им разказа археологът г-н Конаклиев. Не по-малко емоционално беше и посещението на открития басейн в комплекс „Рай“, където децата плуваха и се спускаха от водните пързалки. Домакините на срещата – с. Ефросина, с. Радка, с. Снежана бяха навсякъде с децата, но те имамха и помощници за различните творчески дейности като с. Надя Табакова от Пловдив, братята Петьо Цанов и Атанас Атанасов – Шумен, Ясен Даскалов от Разград и др.

съпричастни към тази форма на работа. И тук е мястото да кажем, че всеки, който желае, може да участва в Детските форуми. Детският форум търси и своите домакини за следващата година. Като че ли тази е най-подходящата дата за провеждане на музикално-поетично след завършване на учебната година за началния курс и прогимназията.

Важното за организацията и популяризирането на добрия опит е, че организирането на подобни форми на работа не могат да минат без помощта на възрастните, а най-вече на майките, особено на по-малките деца.

Тази детска среща приключи в понеделник сутринта и раздялата беше много трогателна, защото децата бързо станаха приятели и изживяха два незабравими дни в хармония и с вдъхновение.

Атанас Атанасов

ре?“ А вълнението ни се засилваше още повече от голямото желание за безупречно преминаване на празника.

Програмата за този ден беше разделена на три части. Бяхме се постарали да дадем възможност на децата да общуват свободно и да имат условия за творческа работа. Първата част беше озаглавена „Усмивката вратите ни отваря“. След 30-те минути предвидени за запознанство, в тази част бяхме включили весела томбола. Следваше я викторина. Бяхме подготвили пъзел – игра, която трябваше да провокира колективното мислене. „Да попеем с вдъхновение“ беше озаглавен музикалния час. Предвидили бяхме и тема за разсъждение: „Блага дума на устата, туй е ключът на сърцата“. Всичко това трябваше да приключи до 16.45 ч., като междувремето беше включена и закуска с

бания трябваше да преживеем при съставянето на менюто за двата дена, за мислите, които трябваше да включим в пъзел-играта, за подаръците от томболата. Всичко трябваше да бъде пъстроцветно – с цветовете на дъгата и да носи ведро настроение, да внушава усет за красота.

В края на деня вече си дадохме сметка колко излишни са били тревогите ни, защото в провеждането на всичко замислено ние не бяхме сами. Надя Табакова от Пловдив пое ръководството на музикалния час и с отлични си педагогически подход и умело общуване с децата превърна този час в едно изключително полезно и приятно преживяване. Тя можа съвсем непринудено да събуди не само интереса, но и вдъхновението им, за да заучат песните: „Дишай дълбоко“, „Славейчета горски“, „Ходи, ходи“, „Малкият извор“ и „Грее, греє“.

светлината. Имаше и още един подарък – малки керамични бардучета. Те определено бяха атракция за децата, защото имат способността да „поят“ като птички, когато им се налее вода. За кратко време цялата база ехтеше от „песните на славеите“. Оригинално хрумване направи този подарък още по-интересен. Към всяко бардуче беше привързано миниатюрно полускъпоценно камъче, а отдолу на стомничката беше залепен стикер, на който беше записано името на камъчето и неговото значение.

Ако през първия ден се бяхме постарали да провокираме повече мисленето и инициативността на децата, през втория бяхме направили необходимата подготовка за пряка връзка с природата. В ранното свежо утро децата получиха първи познания за Паневритмията.

продължава на стр. 4

Братска среща в Разград

На 12 май 2007 г. в Разград гостува братска група от Пловдив. По инициатива на приятели от Разград бе отправена покана до д-р Светла Балтова и литературно-музикална формация от гр. Пловдив. Поканени бяха и приятели от гр. Сливен.

С много любов и трепетни вълнения протече организацията и подготовката за тази среща.

В зала „Изкуство“ д-р Балтова изнесе прекрасна лекция за въздействието на Паневритмията върху човешкия организъм и неговата душа. Достъпният стил, на който д-р Балтова поднесе беседата, допринесе за непринуден контакт в залата, който прерасна в един ползотворен диалог за Паневритмията, като метод за връзка с Божествените енергии, дадена от Учителя.

Незабавими ще останат мигове от прекрасната литературно-музикална програма на формация „Дъга“, която гостите бяха подготвили и изнесоха пред аудиторията в залата.

Задушевната атмосфера се пренесе и на братската вечеря, която продъл-

жи с песни на Учителя и приятелски разговори.

На сутринта на фона на първите слънчеви лъчи в градския парк изиграхме мистичния, духовен паневритмичен танц на Бялото братство. Трудно е да се опише усещането, но всеки в себе си почувства и преживя тайнството и изключителната мистерия на танца.

Приятно бяхме изненадани от ново попълнение на две симпатизанки, които след беседата на д-р Балтова сутринта се включиха и изненадващо навлязоха в ритъма и движенията на танца като че ли бяха го играли.

След Паневритмията и братската закуска дадена от гостоприемната ни сестра Тотка, гостите бяха придружени до археологичната забележителност комплекс „Сборяново“, близо до гр. Исперих, или така известните Свещарски могили. Мястото е известно като силен енергиен център.

На връщане куството, което е превърнало къщата в средище на духовност и красота.

Последна стъпка от нашата обиколка бе античният комплекс „Абритус“ в Разград. Гостите бяха поразени от мистичното излъчване на мястото. Тук и се разделихме – с пожелание за нови срещи, всички обогатени от това, което преживяхме заедно, пораснали духовно и приятели във вечността.

Господи, Боже, закрилнито наш,
Баща на деца потънали в мрак.
Води ни по светли пътеки.
Очите ни Ти отвори.
Ушите ни Ти отпусти.

Прати ни, о Боже, в ума Светлина,
защото живеем в безкрайна тъма.
В сърцата човешки Ти дай тоглина.
Окриляй ни с Твоята Милост безкрайна.
Укрепвай в нас воля желязна
и вливай ни сили, да можем сами
да следваме пътя на светлите дни.

Да можем ний, Боже, пред Теб да застанем
зад Твоето дело Велико.
Към Любовта безгранична и свята
на Истина, Правда и Сила.

Кой колкото може да вземе
и всички с Любов да работим,
и грешките наши прощавай,
и Никога, Ти Боже, нас не ни изоставяй!

Музикален поздрав от Плевен

Не бихме преувеличили, ако наречем по-редния концерт на Ина Дойнова *Празник на духа*. От музей на изкуството галерия-дарение „Светлин Русев“ в град Плевен се превърна в музикален храм след нейните вокално-инструментални изпълнения.

Всички предмети с тяхното мълчаливо присъствие участваха в пълна хармония в мистичния пулс на Словото, изливащо се в музика. Картините, роялът, старинните предмети, иконите, статуите носеха в себе си отпечатъка на времето. Преди началото на концерта, в съчетание с вълнуващото ни очакване, те олицетворяха една творческа, наситена тишина, която осезаемо вещаеше изливане на светлината в красиви, живи образи и форми, в думи и фрази, извадени с голяма любов, на която е способна единствено душа, обръщаща се към Бога...

Концертът най-сетне започна. Като тих шепот на небесна арена, като блажен звън на червен блясък, зазвуча небесната музика, забулена в сиянието на словото, обогатена и просветена от мощния глас на любовта, пропита от звездното дихание на Космоса, струяща от разумното величие на словото. Изпълни се „Бог е любов“. С голямо вълнение и нескрито възхищение съзерцавахме това духовно съприкосновение с възвишените идеи и символи. Душите ни пеха с Ина, а насладата от това покоряваше всички останали посетители. Всички заедно успяхме да се превърнем в проводници на новото, на Разумното, в израз на благословението. Бяхме дарени с чудния дар на вярата, докоснати от нейното могъщество при изпълнението на „Да имаш вяра“. Песента за „Малката буболечица“ предизвика истинско възхищение от значението на смиреността, скромността, кротостта и желанието за живот, струящи от тази красива и трогателно-очарователна интерпретация на нашата изпълнителка. Магнетизмът от досега с Природата, с нейните разумни творения при музикалните изпълнения на Ина, внесе подтик за промяна, за пробуждане и служене. Усилихме националната си принадлежност и гордостта от осъзнаването на нашата свещена мисия на българи при изпълнението на „Българска рапсодия“. Утвърдихме пред нас необходимостта да предадем основите на това велико всемирно учение на българския народ...

По време на музикалните паузи, като небесен огън се изсипваше словото на Учителя из безмълвните чертози на великото знание, интерпретирани и прочетени от Ина, за музиката и нейното мащабно значение: „Му-

зиката внася в душата на човека широта, в духа - сила и мощ, в сърцето - мекота и топлина, а в ума - Светлина и Свобода. Природата цени тонове, които имат Светлина, Топлина и Сила. Те са Божественото благословение за света. Словото Божие, това е музиката на Живота. Казано е в Писанието: *Пейте и възпявайте Господа в душата си*. Аз пък казвам: пейте и възпявайте Господа с Духа си, с душата си, с ума си и със сърцето си...

Съвсем заслужените аплодисменти и подаръци в края на концерта, след великолепните изпълнения на Ина Дойнова, поставиха началото на една светла традиция - честването на годишнини от основаването на плевенското братство, чийто облик днес се надяваме да носим с гордост и съзнание...

Разделихме се с нашата многоуважавана гостенка с вълнение, благодарност и топлина в сърцата в очакване на новата ни среща.

А. Богданов и Д. Първанов

С красотата на дъгата

от стр. 3

Техен учител беше Ясен Даскалов. Той им обясни значението на думата „Паневритмия“ и съвсем накратко разказа за здравословното въздействие на този, според думите на едно от момичетата „странен танц“ върху човешкия организъм, за възможността чрез Паневритмията да се постигне хармонизиране на човека с природата. Той им показа първите десет упражнения и след това деца и възрастни – по двойки „завъртяха“ кръга.

Бяхме решили и да им покажем древния град Мисионис, но за да се стигне дотам се минава по древен римски път сред живописна местност. Въздухът ухаеше на мащерка и цъфнали

липи, а гледката предизвикваше възхищение и радост. С нас беше археологът от Историческия музей в Търговище Ангел Конаклиев. Той разказа интересната история на Мисионис и тук се случи нещо съвсем непредвидено. На археологическия обект заварихме група роми да кършат клоните на цъфналите липи. Децата не се поколебаха да заемат категорично становище – дърветата не трябва да се унищожават, затова нека нарушителите бъдат изобличени. Те снимиаха случката и на връщане по пътя оживено обсъждаха как ще изпратят текст и снимки за ВТН-новините. Усилията, употребени за похода, бяха щедро възнаградени с посещение на басейн. Водните

пързалки и плуването бяха „великото“ удоволствие, с което децата не искаха да се разделят, затова и обядът закъсна чак до 14.00 ч.

Някои трябваше да си тръгнат в неделя след обед и затова в 15.30 ч. направихме условно закриване на форума. На предварително подготвени листчета децата записаха всяко своята мечта. Всяко дете нави на ролце листчето-лентичка и го напъха в своя балон. Нали трябваше всяка мечта да полети – това беше идеята. И започна голямото надуване на балоните. Жълти, червени, зелени, те подсилиха веселото настроение. Всеки възрастен човек знае колко могат да летят балоните без хелий, но в съзнанието на децата те

сигурно летяха високо в синевата.

Вечерта в неделя инициативна група предложи импровизиран концерт. Той беше на открито в дружелюбната компания на светулките. Отново имаше стихове, музикални изпълнения, песни, но с тази разлика, че втората вечер пяха и възрастните. Пяхме песни на Учителя и се надяваме, че всеки е усетил в душата си неговия благослов.

В понеделник сутринта след закуска се разделихме с много хубави пожелания, изказани с благи думи и умиление.

Ето това може да направи братския живот – да запълни всеки миг от ежедневието ни с вдъхновение и любов.

Радка Иванова

За Мадарския събор

Измина XV-тият мадарски събор на Бялото Братство. По традиция съборът е тридневен и се провежда от 25 до 27 май 2007 г.

Началото бе положено през 1993 г. по инициатива на шуменската братска група с идея да се подновят младежките събори. В продължение на 15 години тук, на това свещено за българите място, Бялото Братство се събира в деня на светлия празник 24 май – деня на българската писменост и култура.

През изминалия събор се радвахме на топло и слънчево време, макар че една седмица преди съборните дни в цялата страна валеше почти всеки ден и веднага след края на събора на 27 май в 14.00 ч. заваля силен, проливен и благодатен дъжд.

Трите съборни дни започваха с посрещане изгрева на Мадарското плато, провеждане на духовен наряд и Паневритмия. Първият съборен ден бе определен за запознаване със старините и паметниците на археологическия комплекс „Мадарски конник“. Тук всички се любувахме на красивата природа и беседвахме за древната история на българите. Мадара е старият духовен център на древните ари, олицетворяващ свещения култ към Майката Природа. Тук е знакът на странствания воин, който е символ на Духа, осъществяващ духовно ръководство на човечеството. Недалеч от тук, в съседство е станало онова събитие, което посветените на изток и запад през XX век са очаквали, а именно възплъщаването на космическия Учител.

Руините и паметникът на небесния воин (единствен по рода си в Европа) предразполагат към преживяване на древната българска история. За пръв път през

последните години влязохме в Голямата пещера (вълпеки че и в момента съществува забрана за нейното посещение). Тук като че ли Природата е направила най-голямата естествена

концертна зала в България. Тук от хиляди години човекът е провеждал своите свещени практики. В нашето съвремие традицията продължава.

Важността на събитието се подсилва от факта, че мадарските събори ни дават онзи модел на братски живот, в който са включени както нарядите и кон-

беше внушителна - от около 350 братя и сестри от цялата страна, включително и гости от Франция и Латвия. По план ние предвиждахме тук сред руините да проведем духовен наряд за България. За място на наряда бе предварително определена поляната пред Южната порта, но като магнит ни привлече единст-

ше традиционната братска трапеза. От 16.00 ч. започна изнасянето на доклади и съобщения. Тази година лекторите бяха д-р Димитър Пашкулев, Галя Колева, Кирил Груев и др.

Вечерните концерти си върнаха своето традиционно място в Голямата пещера. В тази естествена катедрала, създадена от Майката

Природа, музикантите на Братството ни поднесоха като дар виртуозното изпълнение на музиката на Учителя. За това се бяха погрижили хор „Евера“, Божидар Симов - класическа китара, Ани Каралашева - виолончело и Кристина Александрова. Тук, в Голямата пещера завършихме съборния ден с вечерен наряд и разго-

варяхме дълго, като се любувахме на красивите мигове на залязващото Слънце. Силен беше края на съботния ден и като че ли тук Природата беше събрала цялото свое птиче царство и даваше концерт, с който може да се хвали само Господ.

В неделя ден, след края на Паневритмията и братската трапеза, се проведе заседание на братските комисии, които отговарят за ЛДШ на Рила и за връзката с медиите. На обяд от 12.00 ч. пред релефа на Мадарския конник за древната история на България говори писателят Никола Гигов. Последва братска трапеза, с което завърши XV-тият Мадарски събор. От името на организаторите - шуменската братска група, която вложи много сили, благодарим на всички участници в събора, защото каквото правим, го правим заедно, и за да се получи това важно за нас събитие, всички участници имат своя принос. Реализацията на идеите на Новата култура преминава и през Мадарските събори.

До нови срещи, приятели.

Атанас Атанасов

цертите, така и братското общуване, трапезата, научно-творчески изяви и т.н. Това са моментите на осъзнаване на онова велико единство както между нас, живеещите на тази земя, така и с великия Космос, както с миналите времена и епохи, така и с настоящото. На тези събори, като че най-пълноценно се разкрива връзката ни с миналото. Затова през втория съборен ден, събота 26 май, ние посетихме старата българска столица Велики Преслав. Запознахме се с музея и съхраняваните в него паметници на т.нар. „Преславска цивилизация“. Групата ни

вената останала стърчаща колона от големия Симеонов дворец. Тук точно на обяд хор „Евера“ изнесе кратък концерт и брат Андрей, ръководителят на Братството, води духовния наряд за България. Прочетоха се мисли от Учителя за България, за нейната история и бъдеще. На това място на 27 май 927 г. (преди 1080 г.) е била кончината на най-великия между царете, цар Симеон. Тук от преславския дворец чрез Симеоновия син Боян тръгва най-мощният импулс на духовно възраждане на средновековна Европа - богомилството. В преславския двор и съседните манастири се прави превод на свещените книги - най-епохалното дело за нашия народ и целокупното славянство. Екскурзията до Велики Преслав беше кулминацията на XV-тия Мадарски събор. Следобедните часове ние се прибрахме в х. Мадарски конник, където ни очаква-

Няколко погледа към Магара 2007

Иво

Беше много приятно. Организацията беше много добра. Всяка сутрин ставане рано - около 5 часа. Качване по многото стъпала до платото - една нелека задача, но пък раздвижване на организма и силите в него. Изкачваме се не просто по едни стълби, а в нашето съзнание. Величествена гледка се разкрива от платото към околността. В 6 без 10 - молитва, духовни песни с музикален съпровод, медитация, връзка с Божественото. Следва беседа от Учителя. След това - Паневритмия. Много е приятно да играеш бос по тревата, на чист въздух, сред множество хора в бели дрехи - символ на чистотата. След Паневритмията - отново песни. Музиката е метод за събуждане на спящите сили в човека... Следват приятелски разговори и братски обяд - отново с молитва. Много ведро настроение, размяна на контакти, обсъждане на различни теми от правилно хранене и здраве до история и езотерика. Следва време за почивка или разходки из местността, в събота даже до Велики Преслав. Следобед отново лекции, концерти, изяви. Общата вечерна молитва е особено силна и трансформираща. И отново разговори, общуване... докато дойде време уморени да заспим. Небето вечерно време беше много красиво. Ярки звезди. Кой е създал цялата тази красота и хармония - би се запитал човек... Но нека не се любуваме дълбо, нали утре отново ще станем в 5 часа и програмата ще се повтори. С връщането в града се усеща промяната. Нещото в нас се е трансформирало, съзнанието се е повдигнало. Дошли са ни нови сили за работа и справяне с ежедневните ни задачи.

Латина

Радвам се от сърце, че бях с вас, макар и само за няколко часа. Съжалявам, че не можах като шуменка да помогна повече. Мъничкото, направо символично, което направих по случайна необходимост, ме направи много щастлива. Да виждаш, че вярата е жива и действена, носи чувство за щастие. Почувствах много близки хора, които видях за първи път. Като християнка видях, че няма съществена разлика между моята вече изградена представа за начина на служене и това, което видях. Може да е странно за вас, но не знаех що е наряд и лекция /във вашия смисъл, а иначе доста лекции съм чула, а нарядите при военните... чудех се за какво точно става въпрос/. Направих паралел между тях и проповедта, молитвата, песента в познатите ми християнски служения. Почувствах се сред свои. Благодаря от сърце, че пазите жива Християнската вяра, че я прилагате на дело, че богатството, което носите, го дарявате и на други. Благодаря от сърце на всички, които са допринесли за това, поздравявам новите си приятели!

Максим

Съборът беше отличен. Времето прекрасно - не вали, беше слънчево, сухо и топло. Мисля, че имаше около 400 човека, това е изравнен рекорд заедно с миналогодишния събор. За реализацията на събора трябва да благодарим на Шуменската група, която отново пое тежестта на организацията. Всичко, което беше залегнало в програмата, която дадох тук, се проведе. Успяхме да проведем концертите в пещерата за пръв път от 3 години насам, защото по принцип тя е в ремонт. Възникна проблем с къмпинга, бяхме принудени да построим палатковия лагер на една поляна. В битов план трябваше и беше свършена същата работа, както на Рила. Но всичко мина успешно. Както всеки духовен събор, така и този е време за вглъбяване и отърсване от светските емоции, време за духовна работа със себе си, както и групово. Поддържа запалена искрата на духовното търсене. Едно чисто общуване. Всеки идва тук с жажда за знание и покой, и си отива изпълнен с благодарност, зареден с нови сили и увереност. Аз лично повече наблюдавам, радвайки се на хората, и по-малко общувам по време на събори. При такава атмосфера много думи не са необходими.

Чувствам огромна признателност към тези храбри организатори на събора, които със себепристрастие служиха през цялото време, за да го има този празник за всички. Благодарности към Наско, Веско, Пламен и Чавдар, които пазеха лагера, докато другите играехме Паневритмия, които носиха тежките казани, за да има обяд навреме за всички.

продължава на стр. 7

За братската среща на приятелите ни от Дупница

В утрото на 17 юни след бързосменящите се картини на мъгла, дъжд и облаци, Слънцето огря красива, обширна поляна със самотен бор, заобиколена с венец от шест планини. Като застанеш с лице към изгряващото Слънце, от дясната ти страна въздига чувствните си хребети Рила, прикътала в пазвите си като грижовна майка Великото Рилско училище на най-старата езотерична школа на Земята. Величественият декор допълват Верила, Витоша, Осоговската и Руенската планини. Вълшебното място! Тук домакините от Дупница посрещнаха с братски прегръдки и поздрави гости от Благоевград, Кюстендил, Перник, София.

Съсредоточено и с благоговение започна празничния наряд. Прочетената беседа Любовта, сътвори безкрайно чудо в сърцата и душите на присъстващите.

След наряда започна Паневритмията. Танцът

вървеше плавно и леко. Едва беше отзвучал химна „Пентаграм“ – светлозарните лъчи се поздравяваха със Светъл ден и с братска прегръдка всеки изразяваше радостта от единението и хармонията.

После групата пое надолу по един коларски път към виличката, използвана за лятна и братска къща от домакините. Важен момент, бе в този ден и лекцията за хомеопатия на доц. д-р Станка Михалкова, която беше изслушана с интерес и внимание. Поетесата Юлия Василева от Со-

фия, сподели с нас душата си, излята в стихове и есета от книгата си В градацията на благодарността, която скоро ще бъде представена в Дупница.

Под гъстата черешова градина, застлана с дебела, любвеобилна трева, върху която грижовните домакини бяха постлали домашно тъкани нашенски шарени черги се изсипа, избелието от плодове и вкусно преготвенана храна от домакините, споделена от всички приятели с много наслада и усмивки.

Последва екскурзията до Руенския манастир, където се намира съвсем наблизо първата пещера, в която е живял св. Иван Рилски. Бързичко превзехме разстоянието до обиталището на светеца, където доколкото си спомням е обитавал осем години.

И поехме към молитвеното място на пресветия ни Патрон. Оттук праведния човек е поел пътя си на трансформация от смъртен молитвеник,

към безсмъртен покровител на народа ни. Всеки път, когато застана там, диафрагмата ми се свива на топка от великолепие, страхопочитание и възторг от изумителната гледка. Благодаря ви братя и сестри от Дупница за преживяването!

Вещо водени от брат Андрей Грива, проведохме и наряд за България, с песни и формулата от Пентаграма.

Пътят надолу беше приятен и прохладен, пътеката вървеше под дърветата. Като слязохме, пред нас се откри голяма чешма с нетърпеливи струи.

Няма Любов като Божията Любов!

Само Божията Любов е Любов!

Само Божията Любов е Любов! Нашата е субективна.

Който е обичал и се е радвал, е пораснал толкова, колкото е бил щастлив. Защото времето се измерва с израстването, а не с мерни единици.

С любов написано за вас от сестра Ели от Перник

Руенският манастир се намира в китна местност в поречието на р. Струма между градовете Кюстендил и Бобошево в непосредствена близост до родното място на св. Иван Рилски с. Скрино, което е с 1000-годишна история. Именно на това място св. Иван Рилски се възпитава в християнски добродетели, получава монашески подстриг и започва отшелническия си начин на живот. Малката пещера, която той е обитавал е запазена и до днес. В непосредствена близост до нея се намира висока скала, извисяваща се над долината на р. Струма, от която чрез молитва св. Иван Рилски е осъществявал своето общение с Бога. Това място е обозначено с голям кръст. Много и интересни са легендите, които се разказват за това изключително място. Историите и сведенията за построяването на светата обител над с. Скрино, не са запазени.

Елена Кацарска

Входът на пещерата, обитавана от св. Иван Рилски

На 23 юни, два дни след посрещане на лятно слънцестоене и ден преди Еньовден – мистичният празник за бране на билки и Деня на Йоан Кръстител, бяхме на гости на братската група в гр. Перник, която за четвърта поредна година организира събор в своя град. Присъстваха братя и сестри от София, Дупница и Кюстендил.

Веднага след пристигането ни, сутрешният наряд от песни, молитви и формули ни потопи в душевността на начеващия празничен, горещ и слънчев ден. След наряда всички пристъпихме към поляната за Паневритмия, която е чудно оформена около един кръг, ограден с цветя и пригоден за свирещите в центъра музиканти. Пристъпвайки боси на поляната, бяхме помилвани от росата, искряща по тревата, подухваше лек, приятен ветрец, а Слънцето, грейнало високо в ясното небе, вливаше сила и любов в нашите сърца. Сред тази прекрасна природа в Перник, съчетава сякаш средиземноморския климат с българския дух, започнахме да играем Паневритмията. Облечени в бяло, спокойно пристъпвайки, водени от хармоничното свирене на

музикантите, за пореден път бяхме пленени от движенията на тази Божествена магия, дадена ни от Учителя.

След финалния апломб на Паневритмията, сенките на близките дървета ни приютиха, за да продължи хода на програмата, предвидена за събора. Бяхме приятно изненадани от донесените столове и постелки, които послужиха за сядане и така, един до друг, приветствахме излизането пред нас на хор „Евера“, с ръководител Искра Рачева. Хорът пък прекрасно, като си пролича отговорната работа и усилията, които бяха положили, както и цялата любов, с която са учили песните.

... и от Перник

Интересно е да се отбележат новаторските аранжирменти и интерпретацията на някои песни, както и версията на „Слънчеви лъчи“, която познаваме от Паневритмията. Гост-солист на „Идилитата“ беше Кристина. След хор „Евера“ програмата продължи с лекция на Ина Дойнова върху „Паневритмията и трите свята“. Сестра Ина разгледа трите дяла на Паневритмията и тяхната връзка с физическия, духовния и Божествения свят, като нейното вещо и обаятелно говорене ни

помогна за пореден път да осъзнаем значимостта на правилното изпълнение на движенията, тяхното езотерично съдържание, както и глобалното им значение за България и човечеството.

Програмата продължи с няколко песни, изпълнени от 7-годишната Богдана, с акомпанимент на китара от нейния баща. Момиченцето наистина ни зарадва с репертоара си и особено държа да отбележа изпълнението на Мелодия № 34 - Озарение.

продължава на стр. 7

Най-дългият ден

Двадесет и втори юни – най-дългият ден, с най-много Светлина и Топлина.

И ето пак сме в Перник, и отново под небето му прозвуча музиката на Учителя, Словото, Паневритмията. И този Божествен импулс полетя към цялата страна, към цялата Земя, към цялата Вселена.

И пак познатите лица, познатите приятели, познатите песни. И уж всичко е познато, а в същност имаше нещо ново, различно в Перник. Обликът беше друг. Някак си се усещаше работата, извършена заедно през изминалите години – многото прочетени беседи заедно, новите научени песни заедно, десетките изиграни Паневритмии заедно, неделните излети на Витоша заедно. Изобщо имаше едно усещане за заедност, хармоничност и израстване в общия път.

И тук, както на всички предишни събори си имаше ентузиазма и прекрасната организация, неповторимото гостоприемство, радостта от срещата с приятелите. Но имаше вече и друго, усещаше се Духовното израстване на цялата Пернишка братска общност, усилията, които бяха положили да станат едно цяло, желанието да преодолеят различията, противоречията и изпитанията, които съпътстват всяка новоформираща се група. Усещаше се, че тази група вече има свой Собствен Дух и Собствена Душа, преизпълнена с желание да учи, да работи и да се самоусъвършенства. Група, която дишаше заедно, и в която пулсираха идеите и Духът на Учителя.

И тази нова, истинска сърдечна братска атмосфера, която цареше между тях, се предаде и на нас.

Красивите и проникновени музикални изпълнения, лекцията за Паневритмията, сърдечните разговори, изобилният и вкусен обяд изпълниха душите ни с Любов и благодарност.

Тръгнахме от Перник с усещането, че вече сме заедно в общия път, който ни подготвя за Ученичеството, и с желанието пак да се срещаме и на следващите братски събори.

Мили братя и сестри от град Перник, благодарим ви за радостта и любовта, с които ни посрещнахте, благодарим ви за топлината в очите и сърцата ви, за трепетните мигове, които прекарахме заедно, за безценния подарък - книгата „Молитви за България“.

И за всички нас той наистина се превърна в най-дългия ден, денят с най-много Светлина и най-много Топлина и дай Боже, той да стане денят на непреривната Божествена Светлина и непреривната Божествена Топлина.

*Амин
Снежана Георгиева*

На 30 юни и 1 юли в местността Бедек, централна Стара планина, край Бузлуджа, събра повече от 150 приятели не само от Казанлък, Стара Загора и Габрово, градовете, които повече от половин десетилетие организират ежегодното тази среща, но и от Видин, Дупница, Самоков, Плевен, София, Варна, Пазарджик, Пловдив, Велико Търново, Дряново, Смолян и Ямбол. В унисон с топлото време и вечерния огън срещата премина в много хармонично облечени концерти, Паневритмия и разисквания, свързани с първия семинар, организиран от Медийната комисия. От името на всички приятели, присъствали на братската среща на Бедек, благодарим на домакините тази година от Казанлък. На всички не ни се тръгваше и дълго се изпращахме с много смях и обещания до следващата братска среща, където някъде, на някое място в България, ще се срещнем отново и ще си бъдем пак у дома, защото домът на човека е там, където е негово сърце.

Ивелина Елмазова

На Бедек

Доскоро интересът към Учението беше само отстрана на жълтата преса. Материалите се цензурираха, информацията се изкривяваше с цел да се омаловажи идеята за

Бяло Братство. Но оттогава интересът към нашето общество нараства и това налага да променим начина, по който говорим за Учението и Учителя. Това беше повод за провеждане на първия семинар, състоял се на Бедек на 30 юни. Той беше предназначен за ръководителите и тези, които отговарят за връзките с обществеността в братските групи. Поради интереса към семинара,

броят на участниците в края на срещата значително се увеличи. Темата беше *Развиване на уменията ни да говорим убедително в публична ситуация*, която включва на-

групов език – думи и изрази, характерни за група хора, обединени от една идея, но често неразбираеми от други. Стана ясно, че трябва да говорим на разбираем език, съобразен с аудиторията. Да се говори с прости думи, кратки изречения, да се отговаря на въпросите точно, ясно и конкретно.

На срещата се обсъждаха най-често задаваните въпроси от журналистите, като *Секта ли е Бялото Братство, Имате ли култ към личността на Петър Дънов, Защо посрещате изгрева на Слънцето, Каква ви е членската маса и по какъв начин се финансира вашето общество, Кажете с няколко изречения какъв е смисълът на вашето учение*. Може би всеки от нас трябва да се опита да си отговори на тези въпроси, за да сме подготвени за ситуации, в които няма да имаме време да мислим.

Зорница Попова

Изворът на Доброто - печат на безсмъртното дело на Учителя

„Аз съм дошъл да ви покажа пътя към Бога и да ви науча да Му служите, както никога не сте Му служили преди. Аз съм дошъл сега да науча хората да живеят в Любовта. Аз съм Извор, върша работата си, давам вода на всички. Който пие от Новото Учение, от Новата струя - ще се освежи и подмлади. Божественото Учение не е ново, то е Христовото Учение. Думите на Христа и моите са излезли от един и същи Извор. Няма два извора.“

И тази година на 27 май група „Южен парк“ и Мърчаевската група организираха традиционния празник Извор на Доброто. С него ние отбелязваме паметната дата 29 май 1944 г., когато Учителя открива едно изворче в двора на брат Темелко в Мърчаево и пророчески го назовава Изворът на Доброто!

От разказите на брат Димитър (един от Темелковите внуци) знаехме, че докато Учителя е бил в Мърчаево със своите ученици, също са играли Паневритмия и много искахме да възстановим тази традиция. Помолихме Димчо да ни покаже поляната, на която се е провеждала Паневритмията, но тя се оказа обрасла с 30-40 годишни дървета и непригодна за целта. Тогава Димчо ни заведе до една по-далечна местност – Церова поляна, в която се влюбихме от пръв поглед. Широка и просторна, с невероятна панорама, простира-

ща се чак до снежните рилски върхове – тя ни грабна с магнетичното си излъчване. Освен това от поляната тръгваше и туристическа маркировка за вр. Острец, до който замисляхме поход По стъпките на Учителя.

Предварителната работа включваше и подготовка на поляната. Група от 5 човека отидохме там една седмица преди празника – да разчистим поляната от тръни и да окосим тревата, която беше до колене, за да може да се играе Паневритмия. На мястото на старата, ръждясала табела направихме нова художествена табела, с надпис: Природен парк „Витоша“, м. „Церова поляна“.

На 26 май, събота, трима души с пет тежки раници и множество торби (газова бутилка, тенджерки, инструменти, палатка), потеглихме с кола от София, като тайно се надявахме на помощ от мърчаевци, защото от мястото, до което се стига с кола, до горе са 40-50 минути. Надеждите ни се оправдаха – нашият приятел Димчо беше мобилизирал мъжката част на Мърчаевската група (трима души) и един гостенин от Добричкото братство. При това положение – седмина здрави „шерпи“ – без особени усилия изкачихме багажа на Церова поляна. След като установихме набързо „базовия лагер“ и пооправихме заслона, се впуснахме да събираме дърва

за огъня.

На другата сутрин времето беше прекрасно – кристално ясно и много меко. След като посрещнахме Слънцето и похапнахме вкусни горски ягоди, които растяха до самият заслон, оставихме един дежурен за Ангелската супа, а останалите хукнахме надолу, към Мърчаево, където щеше да се състои официалната част на Празника. В момента, в който стъпихме на шосето, видяхме една група пернишки коли – цялата Пернишка група, 16 човека, се бяха отзовали на поканата ни. Това се казва организация! Софийци също не се бяха уплашили от прогнозите и въпреки че голяма част от братята и сестрите бяха заминали на Мадаара – пак се събрахме към 70 човека!

Имахме тържествен наряд, който наред с другите песни и молитви, включваше молитвата Изворът на Доброто, както и колективна молитва за сестрите ни в Либия, чието поредно дело, беше същия ден.

След беседата имаше няколко прекрасни изпълнения на песни на Учителя. Изпълниха ги две от най-добрите певици в Братството – Надя Колева и Плама Христова. Накрая всички заедно запяхме „Братство, единство“, почерпихме гостите с ароматни ягоди и потеглихме нагоре, към Церова поляна.

Паневритмията беше изключително хармонична – имяхме двама цигулари и певица (сес-

тра Ина Дойнова). Небето беше чисто и ясно, без нито едно облаче, духаше лек прохладен ветрец, въздухът ухаеше, напоен с аромата на треви и билки. Не случайно се казва Церова поляна – беше пълно с какви ли не билки! След края на Паневритмията изпахме заедно още няколко песни, благодарихме на Бога за прекрасния ден, който ни подари, на Учителя, Който ни е събрал, на музикантите за вдъхновеното изпълнение и всички слязохме отново на заслона, за братския обяд. Е, за съжаление супата не стигна за всички, но както каза брат Благой: „Божествените работи започват с малкото!“

След обяда част от братята и сестрите, начело с Благой тръгнаха нагоре към връх Острец, а другите се върнаха обратно в Мърчаево. Но всички, без изключение, бяха радостни и доволни и един по един идваха при нас да изкажат благодарност за прекрасната организация на Празника. Мърчаевци бяха щастливи, че след толкова години отново се играе Паневритмия на тяхна земя, а ние – че успяхме да доставим радост на толкова много хора!

Този празничен ден – посветен на Бога и на Учителя – ще остане незабравим за нас, защото беше изпълнен от начало до край с Мир и Светлина, братска Любов и истинска Радост!

От група „Южен парк“

Няколко погледа към Магара 2007

от стр. 5

Благодарност към Станчо, който всяка сутрин, по тъмно, преди всички, се качваше на платото, за да запали газовия котлон и загрее водата в казана навреме, за да могат после всички да отпият по чаша гореща вода с парче лимон по време на утринната беседа. Благодарност към всички сестри, които се грижиха за вкусната храна и също се лишаваха от Паневритмия, за да не закъснява обяда. Към всички братя, които носиха тежки туби с вода за бидона в лагера, които изкопаха ями и сковаха тоалетни за лагера, за да се запази чиста природата. Благодарност към всички, които доброволно са отделяли в предишните месеци от залька си, за да бъдат храната, автобусите (3 на брой) и екскурзията до В. Преслав напълно безплатни за всички. Всички тези достойни хора са пример и вдъхновение за всички нас, които в по-малка степен сме поели от тежестта на организацията. Идеята за братство, колективизъм и любов в съборните дни придоби по-ярки очертания!

Тетрабиблос

За мен преживяването беше повече от уникално и неопишуемо. Желанието ми е да се проведе диалог за нещо толкова красиво и стойностно и да мога да срещна същото или подобно възприятие у други хора. Изключително много съм благодарен за това, че се е утвърдила и възродила такава хубава традиция и най-вече за това, че ми се даде възможността да взема участие в нея. Тази година ми беше за първи път... Запазих усещанията и изживяванията от Паневритмията и концертите за себе си, потънал в съзерцание и благоговение... и мълчаливо присъствие...

Текстовете са подбрани мнения от форума, който може да споделиш на линка:

<http://www.beinsadouno.com/board/index.php?showtopic=2179&st=20>

Съставител: Ивайло Станев
за контакти: i_stanev2000@yahoo.com

... и от Перник

от стр. 6

Музикалните представления не свършиха дотук, а пред нас излязоха Йоана Стратева – цигулка, Божидар Симов – китара и Анна Каралашева – виолончело, които също изсвириха няколко песни от Учителя, както и инструменталната композиция „Берхан Ази“, великолепно изпълнена от музикантите. Те отново доказаха своя професионализъм и ни ощастливиха с музиката на Учителя.

Със „Сладко, медено“ музикалното матине привърши и ние бяхме поканени да вкусим от пицния обяд, приготвен от Пернишката група. Те се бяха постарали доста и менюто включваше най-различни блюда, като разбира се имаше и от традиционната ангелска супа.

Последното предвидено мероприятие за тазгодишния събор беше посещение на археологическия комплекс Кракра, който представлява каменни останки от крепостта на Кракра Пернишки – местния исторически герой. Кракра Пернишки е български болярин от края на XI в., управител на областта с център Перник, който смело защитавал кре-

постта от настъпващите византийци, но който в крайна сметка се подчинява на византийския император Василий II и капитулира заедно с подвластните му 35 крепости. Местността е много духовна и там изпълнихме молитвен наряд за България. Перник, освен и важен исторически град за Средновековна България, е и старо тракийско селище, вероятно и светилище от IV в. пр. Хр., чийто дух се усещаше в мистичността на района.

Така, изпълнени със сакрално чувство и обогатени с нови знания и опитности, ние поехме обратния път за София, като се разделихме с Пернишките и приятелите. Ние им благодарим за великолепната организация, която бяха подготвили, за целият труд, предшестваш и последваш нашето пребиваване, за уважението и обичта, с която ни обгърнаха, както и за всички онези прекрасни мигове, които останаха дълбоко в нашите спомени да изпъват с топли чувства душите ни. Ние поздравяваме с любов нашите братя и сестри от старовековен Перник и им благодарим за всичко.

Деян Пенчев

Отзвук от Пролетния панаир на книгата...

От 30 май до 3 юни беше проведен Пролетният панаир на книгата, където издателство Бяло Братство представи 60 заглавия, 12 диска с музика на Учителя и 7 видеофилма. Тази година щандът ни се намираше на комуникативно място - в просторното източно фоайе на Двореца, пред зелени глощи и пейки за почивка на посетителите. Много по-голям от миналото изложение беше интересът на хора, незапознати досега с идеите на Братството. Освен да разгледат и да си вземат книга, повечето задаваха въпроси и оставаха дълго, заинтригувани от различни аспекти на философията и живота на Учителя. Два пъти повече продадени книги от миналата година. Тази година от НДК с голямата книга Учителя си тръгна Премиерът - Сергей Станишев, който с многобройна делегация след официалното откриване, се спря на нашия щанд и пред струпаните журналисти и репортери разгледа подарената му книга (припомняме, че миналата година същата книга подарихме на Президента).

В деня на откриването на Панаира на книгата, в книжарница Хеликон беше представена книгата Петър Дънов, с автор Георги Гълов на издателство Импулс. Събитието беше разпространено по всички национални и големи медии. Четириетажната книжарница беше препълнена с хора. След кратка програма с музика на Учителя, в изпълнение на Ани Каралашева - виолончело, Божидар Симов - китара и певицата Плама Христова, беше прожектиран кратък филм за Учителя и живота на Братството. Книгата беше представена от Йордан Евтимов. В заключение Андрей Грива поднесе благодарности и екзотични цветя на екипа. Повече от месец продължават публикациите в печата във връзка с това събитие. Излъчени бяха и обширни предавания по БНТ и ТВ Здраве с автора на книгата Георги Гълов и Андрей Грива.

Концерт на Ина Дойнова в град Сандански

На 17 юни в южния курортен град Сандански се състоя концерт-медитация с песните на Учителя Беинса Дуно. Домакините ни посрещнаха много радушно. С благословията на кмета на града г-н Андон Тотев - Господ здраве да му дава, беше осигурена камерната зала на културния дом на града. Информацията за концерта беше разпространена по местните радио-телевизионен канал, вестник и плакати.

В града пристигнахме на 16 юни. След като видяхме залата, домакините ни заведоха в красивия парк на града. Гостите от София бяха впечатлени от разнообразието на уникални растителни видове, включително и растящи само в райони със субтропичен климат, с ка-

къвто се слави градът на Св. Св. Дамян и Козма - народни лечители. В този уникален кът от красивата ни родина, топлият и сух въздух от красивата Пирин планина, заредена изобилно с прана, е двойно пречистен и освежен от чистата планинска река Санданска Бистрица, която тече през града и се влива в река Струма.

Сандански е разположен в подножието на Пирин планина и е изходна база за екскурзии в планината към нейния най-висок връх Вихрен. Всичките тези природни дадености на града, съчетани с изобилието на минерални извори го правят незаменим и уникален български курорт, посещаван от туристи от целия свят.

Начинанието на сестра Ина Дойнова беше

благословено от Небето още с пристигането ѝ в града на 16-ти юни. Привечер заваля дъжд, след който в небесния простор Господ, сякаш за да благослови концерта, ни изпрати Божествено послание - две небесни дъги - една над друга. Гледката беше неописуема и впечатляваща, защото почти всички наблюдавахме за първи път такова уникално небесно явление.

В деня на концерта, 17 юни, изиграхме неделна Паневритмия на една поляна над града, предшествана от колективна молитва за благополучието на майката Земя. А след обяд от 18 часа в камерната зала на Културния дом прозвучаха вълшебните акорди и глас на сестра Ина Дойнова. Колко красота имаше в

този концерт се виждаше от благодарните погледи на хората, дошли в залата въпреки горещото време. От очите на някои капеха сълзи, трогнати от вълшебната музика на Учителя и от чудесното ѝ изпълнение. Концертът завърши с бурни ръкопляскания и с благодарности, отправени към сестра Ина Дойнова за духовната наслада, която тя им подари с отдадения от нея миг от живота ѝ за делото Божие и делото на Учителя Беинса Дуно. На раздяла си пожелахме да се срещнем отново. А ние благодарихме за гостоприемството на братята и сестрите от красивия и благословен южен град. Бог и Учителя да са с вас!

брат Илия,
гр. Сандански

Заедно можем всичко!

Първият голям представителен концерт в зала България 1996 г. с диригент Георги Стратев.

За есенния концерт в зала България, с диригент Георги Стратев, досега са събрани 7300 лв. като почти всички братски групи се включиха.

Тази отзивчивост на групите, която се увеличава, ни позволява да организираме мероприятия, които да достигат до душите на много хора. Благодарим за подкрепата на всички приятели, включили се в тази инициатива, за да може музиката да покаже и каже онова, което Учителя ни е завещал.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Набор и коректор: Християна ЙОРДАНОВА,
Соня МИТЕВА, Кирилка РАДОВА
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

За контакти: 066/854298, 0888228720;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
цена: 0,40 лв.

Покана

На 27.07.2007 г. от 19.00 часа в концертната зала на оперно филхармоничното дружество в гр. Бургас (площад "Кирил и Методий", на входа откъм ул. "Славянска") изявени музиканти ще изнесат тържествен концерт по случай 100-годишнината от основаването на Братска общност Бургас на общество "Бяло Братство" България. На следващия ден 28.07.2007 г., след Паневритмия в Морската градина, организираме посещение на манастира "Св. Животоприемен източник" до село Голямо буково в Странджа. На това място първият ученик на Учителя Беинса Дуно - Пеню Киров, родом от Бургас, е завършил духовно проповедническата си обиколка на България, а също така по-късно е получил задача да основе братска общност в Бургас.

Каним всички приятели.

Възможности за преспиване в Бургас - студентски и ученически общежития.

ЗАЯВКИ ЗА ЗАПАЗВАНЕ НА МЕСТА ЗА ПРЕСПИВАНЕ И ЗА АВТОБУС ДО МАНАСТИРА НА ТЕЛЕФОН: 056/839329 - ВЕЧЕР, МОБИЛЕН 0899/926304.

Братска общност Бургас.

Важна информация за Рила

Начало на ЛДШ е от 1-ви и продължава до 23-ти август. Както всяка година има разрешение за работна група, която да се състои от не повече от 25 души, които да подготвят Лагера.

Изискванията на МОСВ са същите като миналата година. За нас тези правила са важни, но като пътеводна звезда трябва да стоят правилата, които Учителя ни дава, за да бъдем участници в ЛДШ.

Молим всички ръководители по братства отново да наблегнат на организацията в лагера, още докато са в братските групи по места. Да припомним, че всеки носи както лична, така и обща отговорност за държанието си пред Бога, Учителя, съмишлениците си и търсещите души, дошли само да видят и чуят за това, което е оставил като завет Великият българин Петър Дънов.

Отново да се припомним, че регистрацията е задължителна за всички. Ако с вас се качи симпатизант, вие носите отговорност за него.

Тази година предполагаме, че ще има голям интерес към Лагера. Всеки от нас трябва да се замисли как би отговарял на стандартни и нестандартни въпроси. Не бива да забравяме, че много от думите, които са характерни за Словото, са неразбираеми за незапознатите слушатели.

Нека Светлината озарява умовете ни и Топлината залива душите ни.

Импресия

Когато в пурпурна позлата,
при изгрев слънцето изплува
и поглед рея в синевата,
у мен душата зажадува
за нови пътища незначайни,
за някакво добро начало,
което със мечтите трайни
щастлива среща би ми дало.

Цветана Донева